

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

ENS CAL EL SENTIMENT DE CONSTRUCCIÓ D'UNA SOCIETAT NOVA

Jordi Cabré

Escriptor

LA COLUMNA

Neomodernisme

Oblidem-nos per un moment de les arquitectures fantasioses, del senyor Güell, del senyor Gaudí o de les fades del Palau de la Música: proposo que ens fixem per un moment en el terme "modernisme", que aquí va suposar tot un moviment politico-cultural. Proposo que ens fixem en l'actitud, no en el contingut: de res no serviria ara tornar a les formes sinuoses, als motius naturals, a la literatura fantasmagòrica o a cap imitació de l'estil de fa cent anys. Sí que podem, en canvi, prendre nota d'una actitud: una actitud més que moderna, modernista. De la mateixa que alhora es va concebre una actitud més que catalana, catalanista.

ARREU D'EUROPA el moviment adoptava molts noms: Art Nouveau, Modern Style, Sezession, Jugendstil, Liberty... Però a Catalunya en diem modernisme, és a dir la modernitat com a ideologia, com a actitud. Transformar la covardia conservadora en gosadia imaginativa (i això que alguns encara creuen que era un moviment de conservadors). Posar Catalunya a un nivell d'ambició mundial, aspirar al màxim, ser un referent europeu indiscutible: en termes estètics, econòmics, urbanístics, polítics, socials... I fer-ho fonamentalment a través de la cultura. Construir una Catalunya moderna com qui construeix un edifici innovador, elegant i de referència universal. Tenir la modernitat com a militància, ser futurista i gosar crear un

nou codi per a un país que reneix. Aquesta va ser l'actitud, i ho va ser des de fora del lideratge administratiu: en aquell temps, l'autogovern no existia.

SI NO HO VAN FER ELS POLÍTICS, qui ho va liderar? Va ser el món de la cultura i de l'art, va ser un consens ampli dels arquitectes, dels pintors, dels patrons i els mecenes, de les entitats, de les aportacions dels ciutadans, dels escriptors, dels prepolítics que començaven a configurar partits nous i independents... Renéixer no és mai una ordre administrativa o una idea del tot planificada, renéixer té un cert procés natural. Si en aquells temps es va produir a través de la cultura, un es pregunta què ens ha passat en 100 anys perquè la cultura vagi ara tan a remolc del bon o mal fer dels polítics. Un moviment regenerador, com també van ser per cert les avantguardes catalanes, no es fa partint de la idea artificial i buida d'un animal polític qualsevol: un moviment pren la iniciativa des del carrer, s'autoorganitza i s'autodetermina, pren forma amb la suma de complexitats, és lliure per créixer, per identi-

És l'oportunitat per a definir també el nou model social i econòmic d'aquest país sobirà

car-se i per trobar un denominador comú. Un denominador que no sigui (per favor) la simple eficiència en la gestió pública sinó algun missatge renovador, autèntic i il·lusionant. On som, en aquest sentit? Segurament la crisi, però no només la crisi, ens porta cap a l'economia del coneixement. Aquest no és un plantejament només polític, sinó que s'ha anat esdevenint com a acord més o menys natural: la pujança del turisme des de l'any 92, la creativitat encara vigent, l'afany d'experimentació, l'acolliment del Mobile World Congress, el desenvolupament d'importants centres d'investigació i desenvolupament, l'aposta cada cop més decidida per la recerca i la innovació... Podem anar cap a una mena de "neomodernisme del coneixement", potser menys esteticista i menys uniforme, però amb el denominador comú de la raó, la ciència i la cultura com a elements de creixement del país.

AIXÒ ÉS IMPOSSIBLE sense inversió pública, certament: i la part més coixa de l'aposta encara se l'emporta la cultura, en termes de pressupost públic. Però sobretot és impossible sense una actitud general, sense que hi hagi el sentiment de construcció d'una societat nova. La política ens porta cap a un nou estat, cap a una nació estat que mereix autodeterminar-se: doncs bé, és l'oportunitat per a definir també el nou model social i econòmic d'aquest país sobirà. Els modernistes el van imaginar creatiu, vistós, arriscat, bohemí, pròsper, interclassista, ambicions, europeu i amb consciència nacional (i tot això encara sense autogovern). Repeteixo que, oblidant per un moment els dracs i les creus i els trencadissos, l'actitud nostra ha de ser exactament la mateixa. La societat, a implicar-s'hi i a liderar; el govern, a empènyer.

Hermann Hesse: consciència

Anna Carreras

Escriptora

"Sempre és bo ser conscient que dins nostre hi ha algú que ho sap tot i que ens guia", diu Hermann Hesse (Alemanya, 1877- Suïssa, 1962) a la novel·la *Demian*. És la vida d'Emil Sinclair, un nen burgès d'onze anys que se sent diferent. Com un *outsider* (romàntic) que no troba el seu lloc en el món que li ha tocat de viure, des de ben petit contempla les formes estranyes de la natura, té somnis que el tenallen i persegueix la saviesa. L'atzar el mena a conèixer l'enigmàtic Max Demian, un demiürg que l'ensinistra en el raonament i l'ajuda a destruir paradigmes materialistes. El poder és en un mateix, i no a fora: la por apareix quan s'està en desacord amb la pròpia consciència, amb la pròpia recerca i amb la pròpia afirmació. Però la vida feliç és la que es gaudeix durant l'itinerari, en l'assaig del camí, en l'esbós del trajecte i no pas la que cerca desafortunadament un objectiu últim. L'autor d'obres mestres com *Siddharta* o *El llop estepari* detesta la mediocritat i aplica aquest tarannà a molts dels seus protagonistes: ser part de la massa només vol dir acumular temps i diners. Als homes veritables no els pertany res. Harry, el personatge d'*El llop estepari*, és un home ple d'idees, sentiments, cultura, natura dominada i sublimada, però alhora troba el llop, un món tètric d'instints, crueltat, natura fera, caòtica. La narrativa de Hesse és amable, senzilla i fluïda, i conté molts diàlegs, però el pensament que hi discorre és profund, proper al misticisme oriental (personatges especials marcats per la capacitat de copsar l'invisible i per la recerca del jo). També respira la influència de la psicoanàlisi de Jung (la doble personalitat dels personatges, el dilema moral entre Caïm i Abel, entre l'artista i l'heroi, i l'inconscient col·lectiu ple de símbols primigenis), i té molt de Nietzsche (la conquesta de la individualitat i el capgirament de valors). De Hesse n'he heretat la lluita entre el món permès i el món prohibit, i aquests personatges angoixats i poc corrents que s'obstinen a voler saber qui són.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

